

ERDŐ

KUBÁT GÁBOR

*„Függetem, tudom,
a szélfúttá faágon,
kilenc éjen át,
dárdával átverve,
Odinnak áldozva,
áldozva magam magamnak,
odafenn a fán. . .”*

(Óskandináv mitológia, az Edda sorai,
Odin öngyilkosságának leírása)

VONZÁSOD

Farkas-testvér énekét
fújja a szél szertesztét,
csodaszarvas lehelte
vágy-dalaid fülembe.

ÓSZÖVETSÉG

Óstól fogva testvérek,
hozzád újra elérek,
gyökér-láncod telifest,
lehull bundámra az est.

SZÉL

Kemény az északi szél,
csak én hallom mit regél?!
Lovas ül a szél hátán,
roppant ósöm, vén sámán!

VARÁZS

Az álmom vérszemet vesz,
csillaglombú tölgyfa lesz,
csorgó éjnek fenekén
ragyogását fellelém!

VÉRSZÖVETSÉG

Vérem csöpög csattan le hull
fölgasítja avarod ostorként cikázik
Elnyugszik csendesen Ébred a mélyben
láncolva Vérrel patakzó Vérem
bennem folysz újra lüktetek benned
Ereimben pezsegsz Villámlasz egyre –
gyökereink fonódnak feketén egybe.

ERDŐ

Ezüstfenyők, álmok sötéten ringatnak,
kék bársony-árnyak mozdulnak, inganak.
Libegek-lebegek az éj puha szárnyán,
Fiastyúk mécsesem, az ég meleg párnám,
Nem járnak szelek a szeplőtlen holdlakba,
megtérek táltosként – újra az avarba.

SENKI SINCS

Senki sincs odakint,
 hogy megfelezd a sörödet.
 Nem adsz, nem kaphatsz
 soha már örömet.
 De az éj még fiatal,
 És minden bolygó femme fatale!
 Hát állj mellém, KIÁLTS! Villámlik
 Mozog Változik Csillámlik Áramlik
 A Szíved emeld, mutasd fel,
 Izzik, mint ÉGI JEL!

PÁN

Bontják indakarjaid
 Testem ódon várait.

SZELLEK

! keszel neszék ertő !
 ! szellek szellek szellek !
 nednim kotit dákcicrop nednim
 ! kalráv kalráv kalráv !
 . keszel neszék ertő .

NÉGYSOROS

Zárt szemhéjad alá éket vert vágyaim tüze
 Ébenpupilládba veszve kialszik
 Férgék fonódnak fejed köré
 Beragyogják a teret